

Tankar inför Sexagesima 2020 - Årg 3

Bidrag från Per-Olof Olsson

{biblink} Joh 6:60-69 tankar inför Sexagesima 2020 {/biblink}

Vem står ut med Jesus? Vem står ut med att lyssna på honom? Ja, så sa dom. Så är det än idag.

Två slags människor – en ytterlighet och en innerlighet.

Som säger: Vem står ut med Jesus och en annan som säger: ”Till vem skulle vi – annars gå – du har det eviga livet ord och vi vet och förstår att du är Guds helige.” Så finns det förstås en hop av människor som vacklar mittemellan, som vet varken ut eller in.

Redan när Jesus var ett litet nyfött barn sa Simeon i Jerusalems tempel att: ”Jesus skulle bli till fall eller upprättelse och för många och till ett tecken som blivit motsagt.”

Sen dess har det varit så.

En del bryr sig inte, andra suger åt sig hans ord och person som en tvättsvamp. En del låter sig bli så upptagna som möjligt för att hålla sig borta från honom, andra kan resa hur långt som helst och offra vad som helst för att han skall få första platsen i livet.

När man säger om Jesus att: ”hos ingen annan finns räddningen. Inte heller finns det under himmelens något annat namn genom vilken vi blir räddade.” så kommer det genast motbud om andra frälsningsvägar och andra sätt att leva än de som Jesus befaller.

Hur kunde det bli så? Hur kan det vara så? I en del av världen håller man sig borta från Jesus så mycket som möjligt, i en annan vägar man livet för att komma nära honom i lovsång, gemenskap, nattvard, bibelläsning och böner.

Det började så här:

Man hade sett att Jesus kunde göra under, och evangeliet i dag handlar om vad som händer efter det att Jesus hade gjort ett fantastiskt brödunder. Han kunde lösa matfrågan. Massor av människor var där och ville följa honom. Många också som sa att dom var Jesu lärjungar också. Jag är troende förstår du……..

Då säger Jesus att han är livets bröd. Och att om man inte äter hans kött och dricker hans blod så har man ingen gemenskap med honom. Eller så har man inte det eviga livet = gemenskap med Gud.

Man visste att ”äta” någons kött och ”dricka” någons blod betydde att ha en djup nära gemenskap med någon. Eller som kyrkofaderns Augustinus sa: ”Tro, så har du ätit”

Men just då var det stopp i tankegången.

Egentligen reagerade man för att Jesus sa att han var Guds Son.

Jesus talade också om att han skulle dö på korset med sin kropp och hans blod skulle rinna ut för deras skull.

Precis på samma sätt som han sa när han delade ut brödet och vinet i den första nattvardsmåltiden: Detta är min kropp och detta är mitt blod.

Men nu sa man. Vem står ut med att lyssna till honom!?

Det är samma sak idag. Jesus säger: Jag är vägen, sanningen och livet. Många tänker och handlar. Det kan ju inte vara sant.

Eller så bryr man sig inte. Det är farligt att leva så. Det går inte att resonera sig fram till att Jesus skulle vara enda vägen till Gud. Man kan endast bli övertygad genom att Guds Ande kommer och övertygar en. Man behöver ett möte med Gud.

Det kan man be om. Jesus säger: Det är Anden som ger liv. Köttet = egna resonemang = egen kraft. Är till ingen nytta.

För Jesu lärjunge Petrus var detta kristallklart. ”Herre till vem skulle vi gå……..”

Vilket betyder: att få evigt underbar gemenskap med Gud, att få leva helt och fullt ut. Att få frihet att vara den man är med alla de resurser Gud lagt i en; allt detta är en gåva – och som alla gåvor i livet så måste den tas emot med tacksamhet. Vänd till honom som ger. Vänd sig till Jesus.

Ibland sker detta när alla ens krafter är slut, alla ens förmågor är uttömda. Inget mer att hoppas på. Och ibland leder Gud en människa in i en sådan stor hjälplöshet att hon bara en enda sak att göra. Kasta sig i hans armar.

Man hade försökt att finna andra alternativ till gemenskapen med Jesus. Att leva för. Särskilt när det inte längre var så populärt att följa honom. Då som nu. Till slut får man frågan kanske djupt inom sig. Till vem skulle vi gå? Finns det något alternativ som håller?

Herre, till vem skulle vi gå? Ja, vem? Till vem skulle man vilja gå om inte till den som man vet älskar en och som aldrig driver bort någon som ärligt söker hans hjälp. Till den som alltid har en öppen famn, till den som också har makt att hjälpa.

Till den, är det ju väldigt klokt att gå till, om man nu vill se det förnuftigt. Och logiskt sett vill se var man bäst kan få hjälp. Även om man inte direkt behöver hjälp med något speciellt utan bara vill vara nära någon som älskar en, då finns ingen bättre plats än att vara nära Jesus. Och när man nu vet och förstår att Jesus är Guds helige, Guds Son och är given all makt i himmelen och på jorden, då blir man ödmjuk och man förstår att allt bara är av nåd. Vi kan aldrig förtjäna vår frälsning, den är en gåva. Vi kan aldrig betala för vår frälsning eftersom Jesus redan har betalt priset med sitt eget liv. Vi har inget att komma med, inget att betala med som skulle räcka. Det enda som kunde betala hela världens skuld var Jesu då han dog på korset - han gav eget blod.

Genom honom har vi blivit försonade med Gud och fått förlåtelse för vår synd, i honom är det vi lever och rör oss, i honom är allt sammanfattat, i honom har vi vårt arv som barn av Gud, den Högste, i honom har vi det eviga livet.

Kort sagt kan man ju säga att i honom, Jesus Kristus, har vi allt, utan honom har vi inget. Han har det eviga livets ord – dvs han är Guds Son, han gav oss liv, han är livets bröd. När Jesus är vårt centrum behöver vi inte hungra efter en massa själsliga och andliga behov, han mättar den hungrige. Jesus är vårt ljus, när han får leda oss går vi inte vilse. Inte alltid är det lätt att ödmjuka sig, inte alltid låter vi Jesus vara vårt centrum, inte alltid är vi fria nog att låta honom leda oss, men tack o lov så har vi en kärleksfull och mäktig Frälsare, som inte ger upp om oss. När vårt hjärta söker honom kommer ljuset - vår befrielse som vi åter kan jubla och prisas vår kära Frälsare.